

תיאטרון
בית ליסין
הבי ישראלי

נערי ההיסטוריה

מאת אלן בנט

נערי ההיסטוריה

מאת אלן בנט

תרגום:

שלומי מושקוביץ

בימוי:

מיכה לבינסון

תפארה:

אורנה סמורגונסקי

דרור הרנזון

תלבושות:

יוסי בן-ארי

מוסיקה:

אלדד לידור

תאורה:

יחיאל אורגל

הדרכה קולית:

דוקי עצמון

בימוי קטעי וידאו:

רון אסולין

משתתפים:

המורים:

עודד קוטלר - הקטור

סנדרה שדה - גבי לינטוס (דוחות)

רפי תבור - המנהל

מורדי גרשון - ארווין

התלמידים:

דניאל ברונופמן - סקריפט

שלומי טפיר - קראוטר

שחר ישי - רוג'

יובל לוי - טימ

אבי סלמה - אכטר

דן קיזלר - לוקוור

עידו רוזנברג /

פני טבגר - פוזנר

דן שפירא - דקין

וקי:

אלן פיטלוק

אריאלה רוזנברג

זיו אורפז

האויברסיטאות שלי

משרד החינוך הבריטי גיבש לאחרונה תקנות חדשות, שלא יאפשרו עוד דחיית תלמידים מבית-ספר בשל מוצא או מעמד חברתי – כך הודיע שר החינוך, אלן ג'ונסון. התקנות המחייבות ייכנסו לתוקן בהקדם, והן אוסרות על ראינות קבלה, שבהן להציג שאלות בדבר מצב כלכלי או משפחתי, מקום עבודה של ההורים או השכלתם או הרקע הסוצי-אקונומי שלהם. התקנות גם יאסרו העדפה של תלמידים, שהורים מכונים לתחם כסף למסד.

לו תוקנו התקנות האלה לפני יותר מחמישים שנה, אלא בנט לא היה כותב את נערי ההיסטוריה שלו. המחזה היה שואב את השראות ממציאות חיים לגמרי שונה, שבה לא חרה בבי עניים, גם לא בבי המעמד הבינוני הנמוך. בנט עצמו הוא אחד מאותם ילדים, שההיסטוריה המקפחת של אנגליה היא גם הביורפיה האיטית שלו; לא רק של אנגליה, הקיפוח הוא גם כאן.

בנט למד בבית-הספר הממלכתי בעיר, בלידס, שתלמידיו לא הצליחו להגיע לשתי האוניברסיטאות היוקרתיות – אוקספורד וקיימברידג', ובמילה אחת – אוקסברידג'. עד שקם לבית הספר הפרובינציאלי מנהל חדש ושאפתן, שנמר אומר להכשיר את התלמידים לאוניברסיטאות הטובות מכולן. את סיפור המנהל ותלמידיו, שהצליחו יחדיו לפרוץ את המחסום בדרך לאוקסברידג', מגולל בנט במחזה.

מיום שעמדתי על דעתי, אני יודע שהכל, כמעט, תלוי במנהל בית הספר. מי כמוני צריך לדעת, שמנהל בית הספר שלי היה גם האבא שלי. הוא בכלל לא דמה, אבי יעקב, למנהל של פוזנר ודקין וסקריפט ואכסתר רובין ולקווד ויטמר וקראוור ושאר החברים הטובים. ראשית, אבא לא התעסק עם המזכירה שלו, ככל שידוע לי; לא הייתה לו מזכירה, היה לו מזכיר. ושנית, אין ילד בעולם המאמין שאבאיו בונד באמו הנאמנה. יעקב לא בנך.

ולא זה השוני העיקרי בין שני המנהלים: אבא לא ראה בבית הספר בית חושש לצינים, גם לא סדנא מתקדמת המכנה תלמידים לנכונותם. העולם הבית ספרי שלנו היה הרבה יותר עשיר ומעשיר מזה, ואותו ביקשתי לרשת מאבי בעבודה והשכלה שלי. זאת בדיוק הסיבה שבגללה לא היה עליה בדיעה, גם לא בדעתי, להעסיק את אחיון כמורה-לדוגמא בבית ספרנו. אין פלא, איפוא, אם ברבות הימים חדל אחיון לעסוק בהוראה והפך לפוליטיקאי; זה באמת יותר מתאים לו. ואילו המורה הקטור, לעומתו, בוודאי היה מקובל עלינו בשל עמדתו התרבותית וגישתו הפדגוגית. דא עקא, שהקטור זה לא רק הרביץ תורה בתלמידיו, הוא גם מישש לעת-מצוא באשכיהם. זו טוב, מורה שכזה היה נעלה אחר כבוד הביתה בדרך תחנת המשטרה הקרובה; אבא לא האמין שעשיתי תלמידים סמון בבציהם. גם אמא שלי פיתתה מורה, שהפסיקה לעבוד משולל בנה יחידה. ובכלל-זאת נשארה מורה בביתה, במשפחתה, כל ימי חייה. כאמא-מורה הנשואה לאבא-מורה ומנהל, היא שהלכה להיפגש בימי חוריים עם המורות והמורים של הבן-יחיד. זה היה היום המר והנמהר של ילדותי: מנקר, כבר ידעתי מה ילד ערב: אמא שלי תשוב מבית-הספר והספר והפלא בי את מכתבה.

היא הייתה אשה תשושה, אבל המסת והססירות שלה הכאיבו לי עד מאוד; הצער והבשה הכאבו יותר, עד דמעות. היא צעקה והיכתה, היכתה וצעקה: "למה, למה אני צריכה לשמוע את כל זה עליך? מה אכפת לי שאתה תלמיד טוב; אבל מת, מת! תהיה כבר בן-אדם" – וגם היא בכתה. ההורים שוב הסבירו לה שאין בעיה עם הילמידים והצינים שלי, ויש בהחלט בעיה עם התנהגותם שלי. מאז, כל כ"ה הם מסע ארוך לתקוון עצמי, פה ושם גירבים שיפורים קלים, יש מקום לשיפורים רבים נוספים – ומי יודע, אולי בסוף-בסוף אהיה גם בן אדם; זה עוד עשוי לקרות.

בשעם של אבא-מור ואמא-מורת, וברוח צוואתם כמחנכים, הייתי חצה שכל בתי הספר כאן יהיו כבית הספר שלנו – בית חינוך לילדי העובדים במושבה ורחובות. המונטסלה של היא להנה-ימים-באים, וגעגועי – לעתיד.

יוסי שריד

סנדרה שדה

רפי תבור

הביקורת בעולם משבחת

"...מבדר ומענג, מרגש להדהים. הפקה עילאית..." סאנדיי טלגרף, לונדון
 "...לאחד המחזות המשובחים ביותר שאילו בנט כתב מעודו. מופוצץ בשורות מחץ נפלאות... מחזה שיש בו עומק וברק במידות שוות. מטלטל את כל נימי הרגש, ובאותה נשימה גם מעורר מחשבה ומגלגל מצחוק..." דיילי טלגרף, לונדון
 "...מחזה מצחיק עד דמעות, שרובך על גל יציב ונדיב של צחוק, ועם זאת שזור בכאב אמיתי, רב עצמה וחרף..." סאנדיי אקספרס, לונדון
 "...מנהנה בטורף... הדילוגים מבריקים... אי אפשר שלא ליפול בקסמם של נערי ההיסטוריה..." ניו יורק טיימס

"סקרנות זה דבר שמחזיק אותי באיזשהו מתח..."

ראיון עם הבמאי מיכה ליבנסון

א. מ. מיכה ליבנסון, על מה המחזה נערי ההיסטוריה לפי תפיסתך?

מ. ל. בעיני הוא על המון דברים; קודם כל זה מחזה על התבגרות - הוא מתרחש ברתוב בשנת הלימודים האחרונה בתוכן - ועל תשוקה, אבל הוא גם על הרבות ועל חינוך, על הצלחה וכשלוש, על ריטנינג ופופולריות מול התעסקות ומקורות. הוא על לימוד לשם לימוד בניגוד ללימוד לשם תועלת. אפילו על אהבה ומלחמה, והאנאל שבתלמה, על שירה, מוסיקה והיסטוריה כמבנה. אני מקווה שאנשים שונים יצאו מההצגה עם מסקן שונה. זה מחזה שאמור לרגש, להצחיק, לעורר מחשבה, להסיר את הדמיון, לעורר הודעות ואפילו לקומם.

א. מ. מה שמרכז את כל הנשאים שהוזכרו הוא הקונפליקט בין תשוקה פגנית - אהבה, מי נסו, לבין התשוקה לידע...

מ. ל. בתבריה שלת התשוקה מקוטלגת כמשהו יציר, כזה שהשכל לא שותף בו. האם יכולה להיות למשל תשוקה לשירה, לספרות, למוסיקה, לספורט, להיסטוריה, לשפה? אפשר להפגין תשוקה כלפי כל דבר, לפעמים אפילו לנוגדים: התשוקה למקורות ולהערה לעומת הרצון לחיות חלק מההתרגו. אני מזהה באישיות של אן בנט, המחזאי, תשוקה לדברים שמקפלים בהם לנעם; מצד אחד צוית לקוד תברו, מצד שני הצורך לומר דברים מקוריים ואפילו נעזים, התלמידים במחזה שרים סופ ומשוחזרים על דברים שברחמם של עולם באהבה התשוקה שמאפיינת בני נעורים. גם אצל הקיסר, המורה לחורש, האהבה למלים מגשרת בין האהבה לשירה לבין המכירה לפופולריות ולמסרים יצילים. נראה שההיבט שאני בתיאטרון קשורה גם היא בתשוקה.

א. מ. המחזה זכה להצלחה עצומה בארצות האנגלוסקסיות. איך, לדעתך, הוא יתקשר עם הקהל הישראלי?

מ. ל. בקריאה האנושה חשתי שהוא מחזה נפלא אך תובעני ואליסטי. תוך כדי עבודה אני מגלה שהוא לא רק שטן ומשעשע, הוא מצחיק ויש בו את סוד המחזה שאני מאתר באישיות של אן בנט. המחזאי הזה ראה "איגלישמן" כביב ולא מזיק אבל הוא מצליח לומר בהרבה מציחות דברים קיצוניים וחריפים, רעיונות בוסים ומהפכניים. הסוד הוא סוד הניסוח: ניסוח שמעודד הקשבה ולא מעורר אנטגוניזם והתנגדות. אני מקווה שבעזרת האנרגיה של ההצגה, המנוע שלה הוא שמירה של צעדים ממושכים, המחזה יצליח להעביר את התכנים שלו באופן ידיוני לצופה.

א. מ. יש במחזה עליות משנה שלוקחת בסלחות כמעט בלתי מתקבלת על הדעת בימינו את נושא ההטרדה המינית...

מ. ל. זה לא מחזה על הטרדה מינית, זה קול מדי ופשוט נוגד בהכחית דעות.

אם חושב שהסלח הוא המחזה הוא שזה לא מוצג בשכור לנ. אני מוצא את עצמי - אפילו נערי דאגה - אוהב את דמות הזאת, של הקיסר, ומעריך מאד את הערכים שהוא מסכם לספת בתלמיד. כלומר, בנט מביע על דן גם בפרומטקה הזאת ולבדוק אותה ללא דעות קדומות.

דניאל ברנפמן

דן שפירא

עידו חזנברג

הדבורים הכי אינטימיים במחזה הם בכלל על חוויות הקריאה. דרעק שאתה מרגיש משהו הוא רק שלך, סודי ופרטי... ופתאום אתה מגלה שעוד מישהו חווה אותם... בן אדם שאתה לא מכיר, אפילו מישהו שמת מוקדם, זה כאילו די משפחה ובוגרת בך".

א.מ. מקווה, המחזה של הדר גלרון והצלחה קודמת שלך בכנסים בתיאטרון בית לסין, היה על טהרת הנשים. איך זה לעבוד עם קאסט שהם גברים?

מ.ל.: היה לי כיף גדול, בזמן, עם הנשים ויש לי כיף גדול, כעת. אבל ההשוואה בין שתי העבודות האלה היא לא בין קאסט נשי וגברי, השוני הוא הרבה יותר גדול. מקווה הוא מחזה מקורי, חורש, המוצג לראשונה: מה שמקוין היה לי יותר מעניין ביום שבו השחקניות מדדו את התלבשות... בעיקר כשהחלן הסירו אותן כדי להיכנס למקווה...

א.מ.: איזה מקום תופסת ההצגה הזאת במכלול יצירתך?

מ.ל.: אני לא חושב במונחים כאלה, אבל יש מחזות שאתה עושה ומשהו מנשמתך מונח על השולחן.

"אוקסברידג'"

שתי האוניברסיטאות המפורסמות ביותר באנגליה - ואולי, בכלל, בעולם כולו - "אוקספורד" ו"קיימברידג'" נסדו כבר בימי הביניים בשתי עיירות שדה קטנות ויפהפיות בליבה של אנגליה. תקופה ארוכה מאד הן היו, מסוגן, מרכז למדון ייחודיים בכל אירופה. במשך השנים נוצר מיתוסים רבים על אורות הלימודים הקשוחים שבקולג'ים הבנויים בסגנון גותי, אך גם על היוו סטודנטים שלחיו רסן.

החל מהמאה ה-18, למעשה, הפכו המוסדות הותיקים הללו לפורצי דרך במחקר המדעי באימפריה הבריטית, ולמעשה בעולם כולו. אוקספורד הובילה במדעי הרוח, קיימברידג' במדעי הטבע, אבל המחקר המדעי המשמעותי כולו התרכז בשני המוסדות האלה.

החברה הבריטית היתה מאז ומעולם חברה מעמדית, ולאורך שנים רבות ישבו על ספסלי העץ והאבן החשובים של האוניברסיטאות רק בני האצולה. המסלול הישיר לקריירה כלשהי עבר הייסר מפמיות היקורה לנערים דרך ההצטיינות היתרה באוקספורד או בקיימברידג'. אי הקבלה אליהן היה הסף של נדוד חברתי. אבל רק לאחר מלחמת העולם השנייה פתחו המוסדות הללו את שעריהם גם לבני מעמדות ממוכס יותר. אבל בתהליך האינטגרציה והדמוקרטיזציה שהן עברו לא חדלו שתי האוניברסיטאות מלהיחשב "אליטיסטיות", בני מעמדות נמוכים יותר שזכו להתקבל אליהן - בהנחה שיכלו, באמצעות מפעלי מלגות, לממן את שכו הלימוד הגבוה - נסמעה עד מרה בתוך האליטה החברתית ולו רק בכך שסיגנו לעצמם את "האנגלית האוקספורדית", העגה המלאכותית הזאת שנחשבת מימים ימימה לאנגלית התקנית" בתוך בליל המבטאים והדלקטסים של הממלכה המאוחדת.

לימודים ב"אוקסברידג'" מספקים גם היום את המפתח לקריירה ציבורית: פוליטיקאים, משפטים ואנשי תקשורת מפורסמים קיבלו את תאריהם בשתי האוניברסיטאות האלה. הקליקה של הבוגרים ממשיכה עד היום לנהל את ההיים הציבוריים והתרבותיים בחצי האי הבריטי. לך, אפשר להבין את "המציאות אחר המלגות" שמתחיל הרבה לפני חום הלימודים בבתי הספר התיכוניים בבריטניה. תהליך הקבלה הוא ארוך וממושך ושיטת הבחירה היא אינסופית. בית ספר ותיקן שמי מבוגרי זכה להתקבל מתוהדר ביקורה וברמת לימודים גבוהה ביותר.

מהיום לחשוב איך בעולם פוליטיסטי כמו שלנו היום, בתהליך מתמיד של שינוי ערכים ופוליטיקה חברתית, מצליחות שתי האוניברסיטאות האלה לשמור על רמת לימודים מהגבוהות בעולם, ועל הצביון חסר התחרות של מובילי הערכים התרבותיים בעולם האנגלו-סאקסי.

אבישי מילשטיין

פיני טבגר

סנדרה שדה

עודד קוטלר

מוחזאי אלן בנט

הסופר, המחזאי והשחקן האנגלי אלן בנט נולד ב-9 במאי 1934 בלידס, לאחר שסיים את חוק לימודי התיכונים ואת השירות האזרחי, שבמהלכם גם למד רוסית, החל ללמוד באוניברסיטת אוקספורד. במשך שנים אחזת למד היסטוריה של מדי הביניים עד שהבין שאין לו עניין בקריירה אקדמית.

בנט טוען שבהיותו נער החזיק שיהיה בחייו לכומר ב"כנסייה של אנגליה", ולא בשל מראהו האופייני לכמרים.

באוגוסט 1960 זכה בנט לתהילה בזכות ביצוע עם דולי מור, ג'ונתן מילר ופיטר קוק, עם העלאת המופע הסאטירי בפסטיבל Beyond the Fringe אדינבורו. המופע זכה להצלחה גדולה כל כך, שלאחר הפסטיבל הוצג במשך ארבע שנים בלונדון ובניו יורק. המחזה הראשון של בנט Forty years On, הוצג ב-1968. בנט, אחד הכותבים המוערכים והפוריים באנגליה כיום, כתב מאז עשרות יצירות, ובהן מחזות, סיפורים קצרים, טבלות, תסכיתים ורדיו ותסכיתים לטלוויזיה ולקולנוע. בין השאר כתב את התסכית ללהיט הקולנועי טיפוס של המלך ג'ורג' (1994), וכעשרים ממוחזאיו הועלו על במות שונות בעולם. יש הרואים בו את הכותב החשוב ביותר לטלוויזיה מאז דניס פוסטר. מלבד זאת, הוא מגלם רבות מהדמויות שכתב בהפקות התיאטרון והטלוויזיה של יצירותיו. ב-1998 סירב בנט לקבל תואר דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת אוקספורד, כמחאה על קשריה עם איל התקשורת הופרט מורדון.

מוחזאיו האחרון ונטור השבחים של בנט, The History Boys (2004), זכה באנגליה בשלוש פרסים, ובהם פרס המבקרים ופרס "איוונינג סטנדרד". בפברואר 2005 קיבל שלושה פרסי "אוליבייה" יוקרתיים (המחזה הטוב ביותר, השחקן הטוב ביותר והבימוי הטוב ביותר). בנט עצמו קיבל פרס "אוליבייה" בעבור "תרומה יוצאת דופן לתיאטרון הבריטי". בארצות הברית נרף המחזה שישה פרסי "טוני" לשנת 2006. עיבוד קולנועי של המחזה, בבימויו של ג'קילס היינר, יצא לאקרנים באוקטובר 2006. ב-2005 ראה אור ספר האחרון עד של בנט, רב המכר Untold Stories ומשנת בחרותו בלידס, מיומנו, מחזות פפרותיות לחברים מתים, ויצירות מילדותו ומשנת בחרותו בלידס, שיחות ומאמרים על תיאטרון, אמנות וקולנוע, ועוד, ברישומים האוטוביוגרפיים הנכללים בספר. בנט כתב בפתיחות בפעם הראשונה על חייו כהומוסקסואל.

אלן בנט

תרגום שלוחי מושקוביץ

מוחזאי, תסריטאי, מתרגם. בין המחזות שכתב לתיאטרון: בתיאטרון הבימה: שבע, ההצגה שזוכה בפרס אלוני והומנה להשתתף בפסטיבל תיאטרון פיקולו במילנו. בתיאטרון הימניטה: קפיצה לחייל. תיאטרון חיפה והסימטה: טיול אופוניים, חלק אינטגרלי. בסטודיו יורם לונשטיין: הם יורים גם בסוסים ולזה (עיבוד). בין תרגומיו: שקר בנפשו מאת מאט סאם ספארד, מונולוגים מהוואגנה מאת איב אנסל, אהובים את אופל מאת ג'ון סטריק, מותו של סוכן מאת ארתור מילר, ללכת עד הסוף, הסימה ממנסקה - סיפורו של ג'ונתן שפירא בתיאטרון הבימה, כשאת אומרת לא מאת רבקה גילמן בתיאטרון באר-שבע כתב לטלוויזיה הכנית שונות ביניהן: זהו זה בשנים 94-97, תקוטב בדיע עם מוני ובאראבא, פרקים לפלורנטינו, שתוק שאווא (סדרה קומית), פרשת השבוע (גיל קופטש), כותב ועורך מבחני דרכים לרכב. כותב ועורך במגזין "אוסט" בשנים 1990-1994, כותב ועורך במגזין "הזה" מ-1998.

תיאטרון בית ליסין: תרגום המחזות זהות, פילמנה.

עיצוב תלבושות יוסי בן-ארי

למר באקדמיה לאמנות ועיצוב לצליל בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין מרחביו בתיאטרון: בתיאטרון הבימה: מר סאלמר המתוק, שלוש אחיות, סוניה מושקאט, מחילה, אנשים קשים, מר-לו, ללכת עד הסוף. בתיאטרון הקאמרי: קידוש, זה היה הסוף, בתיאטרון התא-מיס ישראל, החתונה, הא-הא, הנסיכה איבון, כגון המגן, בתיאטרון באר-שבע: דודו של צ'רל, אילוף המסורת, מות הסוכן, כותרת ראשית, דדי ותיאטרון, אופרת הקבצנים, מקהלת אי – ההסכמה, בית המלאכה, פרלוד לנשיקה, ספס של אחרים. בתיאטרון ירושלים: מסעות בימינו השלישי, עולמו של בטרסיל, הרטשילד, שני קני לומל, סיפור פשוט, דייגאן ושומאכר לצחצח. בתיאטרון הספרות: יוסף וכתובת הפסים, הלכיש ירושלים, שורת המקלה. בתיאטרון בית ליסין: ילדי הכרך, סיפור אהבה בשלושה פרקים, מצא אשה מצא טוב, המבינה, אהבה ממבט שלישי, החרד הכחול, פילומנה, המחזמר המזרחי וחתוכות, יחפים בפרק, חיים פורטים. בבלט הישראלי: קופסאות החלומות.

במאי תיבה לבינסון

תואר כימי תיאטרון וקולטע ביו-ירק, שם גם בים הצגות וסרטים קצרים. לאחר קבלת המאגיסטרנט ביו-ירק, שימש כבמאי בית וימינה למנהל הכללי של התיאטרון הציבורי בפסיסבור, פנסילבניה. מאז שבו ארצה ב-1980, בים ברוב התיאטרונות בארץ: כמרקל, בים תוכנית ביו, מופעים מוסיקלים וסרטי פרסומות. ב-1985 זכה בפרס "כמר דוד" ובאותה שנה הוקם לים את בת הדוד בבית האופרה של בוסטון. ב-1990 זכה במלגת השתלמות לים מליוניה ב-88C בלונדון, שימש כמרקל ומנהל תוכנית בגל צ'רל. כיהן כמנהל האמנות של פסטיבל ישראל, ירושלים 1994 עד 2001.

בין ההצגות שבים: מחול המוות, התשה, תופים בלילה, אליל ההמונים, בין הצלולים, איש הפיל, כותרת ראשית, אותו את בנת, המתאבד, תמונת ציד, מוות של סוכן, לשבור את הדין, קומדיה של טעויות, ארוח את, להרוג את הזמן, מפיסיו, הזוג המזרחי, באופן חסי, ברנשים וחתיכות, אנדרה, זנבר, M. טרפלי, ביאקנה, המנצח, קופר, מראה את הגשר, רומבטיקן, הפקת האופרה דון ג'ובאני בפיתוח תפוחה את עונת 2000-2001 באופרה הישראלית, שם בים גם את המחזמר גברי' הגאונה בהפקה משותפת לאופרה ולמפיק משה יוסף.

לאחרונה בים בקאמרי את: קופנהגן (הצגה עליה זכה בפרס במאי השנה על-ידי יוסף מילוא), רומבטיקאים מאת חנן לוין, המלכוש מאת הנלד הרוד, ביבר הזכוכית מאת סנסי ויליאמס (שני המחזות האחרונים הוצגו ברגנטום), המחזמר המפיקים מאת מל ברוקס (הפקה עליה זכה בפרס במאי השנה על-ידי יוסף מילוא), באדנים 1939 מאת אהרון אפלפלד וגיל שוחט ואת מוות של סוכן מאת ארתור מילר. בתיאטרון בית ליסין בים לאחרונה את מידלה אפרת (פרס הצגה השנה – העלאה מחודשת), פלדה ומקוה (פרס הצגה השנה).

עיצוב תפאורה אורנה סמורגונסקי

בוגרת תואר שני במגמת עיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. עיצבה תלבושות להצגות: אופרת היהודים עכו 1992. בתיאטרון חיפה: תיבה הכפיל, המיליונרית מטאפורה, ליהית אל לא להיות, תפאורה ותלבושות לרוד מקסיטאן. בתיאטרון באר-שבע: עיצבה תלבושות למחזאות. בתיאטרון הקאמרי: עיצבה תפאורה ותלבושות לרצח, תברחת הכי טוב, איב העץ, המפקת, המפיקים, מוות של סוכן ועוד. בתיאטרון הבימה: עיצבה תפאורה ותלבושות לשלוש נשים בבוהות, הדיכוי, המורה, מועדון האלמנט העליון ועוד. בתיאטרון בית ליסין עיצבה תפאורה ותלבושות להצגות: הרלד ומוד, ביאקנה, סתי יחסי, "אמנות", סליבה, ספר הג'ונגל (בשיתוף סמי הקצות וערוץ הלידה) שבעה, ערפל, הקונטרס, זקן, מבזק חדשות, סליחות, אלטלנה, פלדה, רגוש, תפוחים מן המדבר ועוד. באופרה: נבוקו (סוקין – יפן).

עיצוב תפאורה דרור הרנון

בוגר תואר שני במגמת עיצוב תפאורה בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. (שם שימש גם כמרצה ב-1992). עיצב תפאורות לאופרות: ויצמן (התזמורת הפילהרמונית הישראלית היכל התרבות), אידמיטא (האופרה הישראלית החדשה), חידוש תפאורה לסוויניטוד, פאוסט (האופרה הישראלית החדשה), נבוקו (סוקין – יפן). עיצב תפאורות להצגות: בתיאטרון הקאמרי: אנטיונה, פולארד, תיקון חצות, רצח, אור מורי, איב העץ, המפקת, המפיקים, מוות של סוכן ועוד. בתיאטרון הבימה (שם שימש כמרצה בבית ליסין 93/94): לילת הדבש והאימה, הקוסם מברקלין, נשים, העלמה והמוות, זעקי ארץ אהובה, המורה, מועדון האלמנט העליון ועוד. בתיאטרון באר-שבע: מעקב באכלה, פרלוד לנשיקה, אנטוסבל עיתים: יאמור וילך, וישתחו. בתיאטרון חיפה: ליהית אל לא להיות, תצוגה בוארי, פירח ועוד. בתיאטרון בית ליסין: דואס לאות, חמץ, קידוש, שבעה, ביאקנה, כחול בוער, ערפל, ארוחה עם חברים, אלטלנה, הקונטרס, זקן, מבזק חדשות, סליחות, פלדה, רגוש, תפוחים מן המדבר ועוד.

מוסיקה אלדד לידור

כותב ומעבד מוסיקה להצגות, לסרטים, לפרסומות ולמולטימדיה. בוגר המגמה לקומפוזיציה באקדמיה למוסיקה בירושלים.

בן עבודתו הרבות לתיאטרון: בתיאטרון היממה: נשקית אשת העכביש, מראה מעל הגשר, אבנים בכיסים, בחורים טובים, הבחורים בדלת המול, אמדאס, מחול המוות, יונה יונה. בתיאטרון סאטורי פולין: הצילן. בתיאטרון החאן: מידה כנגד מידה, האם הטובה, האור החופשי, בתיאטרון באר-שבע: M. בסרפלי, ביבר הזמכות, כסף של אחרים, רק בימי ראשון, אם הבית, זנוגר, המתחזה, אשת האופה, הרציף המערבי, ילד משלי. בתיאטרון הקאמרי: דמוקרטיה, הרון, לכל השדים והרוחות. קופנהגן, יחסים מסוכנים, להרוג את הזמן, נתניה, מילאנו, מותו של סוכן, המנצח, אישה בעל בית, המלביש. בתיאטרון חיפה: הנכד, עיר חופשית, הילד מאחורי העיניים, יורגאל 10, פוינטס, דודו של צ'ולד, בתיאטרוננו: שעת הגעילה. בתיאטרון בית ליסין: מות הלבה, אחד משלנו, פופקורן, פילמונה, שיחות עם אבי, גג שקוף, החלל ועוד, ביאנקה, שבעה, סילביה, כחול בובר, הזוג הממור, ערפל, מי מפחד מהורגיה ולף?, מכתב נענה, מירלה אפרת, מקווה, פלדה.

פסטיבלים: פסטיבל ישראל '89 - שקוף, פסטיבל עכו '91 - פרס על המוסיקה להצגה הערב חקדים, עכו '94 - 101 של קבוצת זקן (פרס על המוסיקה), עכו '95 - עשור לזיק.

ב-1966 הוציא את כניסות וציאות, ותקליטור מציאות האניסטורמנטאליות, הדיסק מוסיקה ובימים אלה הדיסק מתקרב. סרטים: אש צולבת, הנערד, מבצע שלמה, חיילים ללא גבולות. זכה בפרס מרגלית לשנת 2001 על המוסיקה להצגה נשקית אשת העכביש. מלמד עיצוב מוסיקה באוניברסיטת ת"א וממנר הקיבוצים.

עיצוב תאורה יחיאל אורגל

בוגר לימודי סניקנה של התיאטרון "בסטיט וינברטיט" בני-יורק. היה בעצת ההקמה של התיאטרון חיפה בשנת 1961. שימש כמנהל הפקות ומעבד תאורה ראשי של תיאטרון חיפה. עיצב תאורה לרוב הצגות התיאטרון מיום היווסדו. בשנים האחרונות עיצב תאורה להצגות הבאות: בתיאטרון חיפה: תוצרה בואדי, המלס, צד המכשפות, פירוק, מנהל הבית, יתוש בראש, האגם המוזר, מדליין. בפסטיבל עכו: מחזור לוד (פרס עיצוב התאורה). בתיאטרון הקאמרי: רעולים (מקום ראשון בפסטיבל עם תשל"א), נתן החכם, מאחורי הקלעים, מלון פילה, יתוש בראש. בתיאטרון ראם באנטונופ: שינה מיילה, משחקים בחצר האחורית, היוונים, הדג הנבל, סיפור תג המולד. בתיאטרון הלאומי הפלמי - אנטוורפן: קנדי, שבת ראשון שני. בתיאטרון בית הנפץ: לילת הקציר (פרס ראשון בפסטיבל עם תשל"ז). בתיאטרון אל מראן: האנרכיסט. בתיאטרון ירושלים: הגעילה, המכשפה. באופרה הישראלית: הבן קיד ל, אטילה, מעשה בחצי ירח, שיקוי אהבה, נמוך לנמוך, ספורי הופמן. בתיאטרון באר שבע: אחרון המאהבים. תזמורת סימפונית חיפה: דון ג'ובני, נשואי פינה.

בתיאטרון בית ליסין: "אמנות", כולם היו בני קול קטן, טוב, המים זוכרים, וריאציות על משא מתחור, מכתב נענה, איסמיעילה, שבר עץ, מירלה אפרת, התאונה, אבירים ביונקרס, זהות, פלדה, פילמונה, ברנשים וחתיכות. היה אחראי על שיתוף הצגת מעגל הגיר הקווקזי בבימוי של יוסף מילא בתיאטרון חיפה. יועץ תאורה למחזאי המדב בחיפה. יועץ לאדריכלים בתכנון אלומות תיאטרון.

השירים בהצגה

The Beatles - Because, Till There Was You

Labi Siffz - It must be love

Pet Shop Boys - It's a Sin

Edith Piaf - La Vie En Rose

Super Grass - Alright

סנדרה שדה - גב' לינטוס (דורתי)

בין הצגות שהשתתפה - בתיאטרון חיפה: קלרה איזנברג בתקייסים, האומנת בן הדובדבנים, מרים בליל העשרים, שרה באואר בינה על חים. בתיאטרון הבימה: מרים בויזק, מיה בסיפור פשוט, ג'ון ברחוב העתיק, וולוציה בחלוצים, חורפית, מולנה בורים, זקנה בהכסאות, חתול רחוב ובהצגת היחיד שירל ולנטיין בשירלי ולנטיין אותה תרגמה ועיבדה. בתיאטרון הקאמרי: טוב - הלק, סווייט סוד - קבצנית, הביתה - חת, נשים בצמרת - מרל, מידה כנגד מידה - מריאה, בייס ליריקוים - מירה, קסטנר - ברוך, מיסאל קולחאס - אליזבת, אהבה מאוחרת - קאתרין, נצות - גב' רינגל, צציליה, מלצרים, זונה בהירה, חקירה - חילית, רופאה, אם, גילה, הדלפה - דניאלה, אחרי התנים - ריבה, שירה - שירה, תמונות מחיי נישואים - מריאה, מכתבי אהבה - המלכה אליזבת, ריצ'ארד השלישי, שברי זכוכית - סילביה, הצגת יחיד בפסטיבל ישראל - שטח טבור, סיפור משפחתי - חת שטיין.

בתיאטרון בית ליסין: יחפים בפארק - גב' בוקס.

עווד קוטלר - הקטור

החל את דרכו התיאטרלית, כשהקים בגיל 15 את תיאטרון הנוער "קלעים" ובמקביל, בגיל 17, החל לשחק בתיאטרון "אהל". במהלך הקריירה שלו, השתתף בהצגות רבות בתיאטראות שונים. את שירותיו הצבאי עשה במסגרת להקת פיקוד מרכז כשחקן ובמא. בהמשך דרכו היה חבר האנסמבל והנהלה האמנותית של התיאטרון הקאמרי ויסד עם עמיתיו את "במת השחקנים" באמצע שנות ה-60.

בשנים 1970-1978 שימש כמנהל של תיאטרון חיפה. ביים הצגות רבות של מחזות קלאסיים ומודרניים ועשה בעיקר למען פיתוח מחזאות ישראלית מקורית.

ב-1980 ייסד את המרכז התיאטרוני נווה צדק ואת הפסטיבל לתיאטרון אחר בענק. ביים את הסרט הישראלי חמון בהמשכים עם חיים סופר בתפקיד הראשי. כמו כן, ביים את הסדרה הדוקומנטרית משפחה (ערץ 1), ילד אחד מוצלח ועקבות השטן לטלוויזיה.

זכה חמש פעמים בפרס כינור דוד על משחק ובכינו, בפרס המועצה לתרבות ואמנות, בפרס השחקן הטוב ביותר בפסטיבל קאן על תפקידו בסרט שלושה ימים וילד, בפרס י"ד הכנסת 1982 על תרומתו החשובה לאמנות התיאטרון בישראל ובאותה הקטגוריה על הקמת מרכז התיאטרון בנווה צדק. כן זכה בפרס מרגלית לשנת 1984.

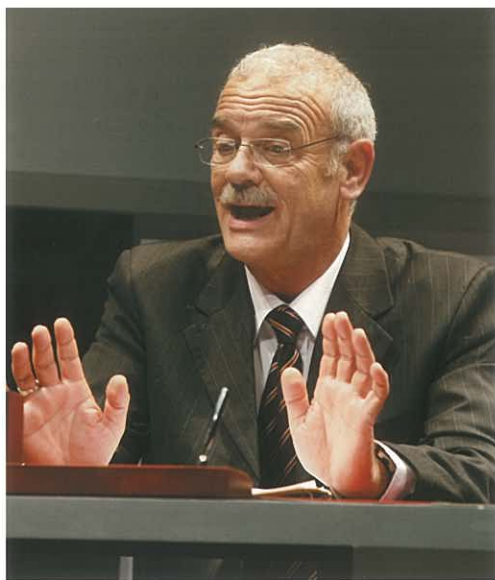
בשנים 1985-1990 שימש כמנהל האמנותי של פסטיבל ישראל, ועד 1998 שימש כמנהל תיאטרון חיפה. בתיאטרון באר שבע שיחק את מרטין דיסט באקווס, ספרו הייגס במחזור גברית הגאווה, ולאחרונה בתיאטרון הרצליה, טובי באיוון עדן. בתיאטרון בית ליסין ביים את ההצגות פופקווס, מלאכת החיים, מבזק חדשות, סינית אני מדבר אליך, תפוחים מן המדבר וכן גילם את התפקיד הראשי של גאס בהצגה אונור.

זוכה פרס עריות תל-אביב על עשייתו ותבולתו למפעל חיים בתיאטרון.

מורדי גרשון - ארוין

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתבי, 1999.
השתתף בהצגות - בתיאטרון הקאמרי: עד ראה - סמור, סבוע הקש האיטלקי - אמיל, אמא קוראז' - רב-סמל, אטום - חוקר שבי"כ ועוזר ראש הממשלה, דונה דזיטה - האחי, לכל השדים והרוחות, קרום - ברושלו, תיאטרון הנפש: קומון האחרון - המדען, פסטיבל עכו: הלב poem (98), אלוהים (וודי אלן, 90) - המחזאי, ציור עץ (89) - השחקן, בתיאטרון בית ליסין: פילומנה - רוקודר, יחפים בפארק - פול בראטר.
כתב וביים את המחזה שעשואום במסגרת פסטיבל עכו 2000 וזכה בפרס הבנאי. ביים את יומנו של מטורף במסגרת פסטיבל תיאטרונטו 2001. כתב וביים את המחזה מצב אבוד בסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתבי (2002). ביים את המחזה היצור, אני והצור הצפוני במסגרת התחרות בפסטיבל הילדים והנוער בחיפה (2004).
טלוויזיה: חדר מלחמה, אהבה מעבר לפינה, מחזות קלאסיים.
זכה במלגות קרן אמריקה-ישראל בשנים 97/98.

רפי תבור - המנהל

בוגר בית הספר הגבוה לאמנות הבמה בית צבי, 1971. בשנים 75-73 שיחק בתיאטרון העירוני בארבעה. שיחק בתיאטרון הבמה בשנים 80-75, 10 שנים שיחק בגרמניה ובשווייץ, השתתף בלמעלה מ-50 הפקות שונות, וב-15 סרטי טלוויזיה. גילם תפקידים ראשיים בהצגות בחול' בשנים 88-1980: פאוסט - מאוסט, ארתור אי - ניר, ידיים מלובלות - הגון, שלושת המוסקטרים - ארמיס, של מי החיים האלה לעזאזל, רומיאו ויוליה - טיבלט, הו ויוליה - המימא, ביקור הנברת הזקנה - בעל 7-9, קו הקטיה - מרטינ, האיש מהים - הזר, נשקיו קייט - לורנצו, זורבה היווני - ניקוס, ועוד. בתיאטרון בארבעה בשנים 93-1989: שם המשחק - רב ארוון, בורגנים - טטור (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), מפיסו - הנבראל, מפגש משולש - מארק דריסקטל (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), שלוש אחיות - וורשיני, באופן יחסי - פיליס, ציד המכשפות - הטמר בון היל, אחים לנשק - אורק מנדל, סולם היו בני - ר'ר ביליס, שוברים גללים - סרפ' טרנס אוקר, יגור - לורד ארנד דה קנפ, אם הבית - מיקה, יתוש בראש - חמן סורנול, מ. בסרפלי - מארק. בתיאטרון בית ליסין: מסעונו עם דודתי - הנח פולינג, הבית של מרווין - דרי וואל, חקירה חזרת בדבר מותו המוזר של אנריסט מפוקפק - קווסטורה, מים קדושים - הרב, הרחל ועוד - פסיכיאטר, ביאנקה - נקו סולמו, כחול בעור - החוקר קוקלי, ערפל - עיר' כץ, התובע, הקונצרט - אורי, קול קטן - מי קרן פז, מירלה אפרת - שלמן, פילומנה, יחפים בפארק. בטלוויזיה בין היתר: סדרות - סיטון, 300, נספ קטלני, לתי האהבה.

עידו רוזנברג - פוזנר

בוגר תלמה לילן 2002. בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 2005. זכה בפרס ע"ש צבי קליר על הצטיינות במהלך לימודיו.
השתתף בהצגות - בתיאטרון הספריה: אנדרה - אנדר, משהו יפה - ג'יימס, הלילה הקצר ביותר בשנה - האדון הצעיר, קברט - המנהג, אחים בדם - אדי.
בתיאטרון הצבימה: העו או מי זאת סילבה - בילי, אכזר וחרום - ג'יימס, הכבש הששה עשר - נפתלי, אנטיגונה - הריסון, (הפקה משותפת עם תיאטרון הקאמרי).
בהצבימה זכה בפרס השחקן המבטיח.
בצוותא: ארץ הצללים. בתיאטרון בית ליסין: ארץ הצללים, בפסטיבל פורחיים מסך 2006.
זכה במלגות: קרן אמריקה ישראל לשנים 2003-2004, שרגא פרידמן, חיים גמזו, ג'ורג' ואל, המועדון המסחרי והתעשייתי.

דניאל ברנפמן - סקריפס

למד משחק אצל מיקי מרין, איציק ויינברג, הלל נאמן, אמנון מסקין.
בוגר ביה"ס רימון 1998. לומד באקדמיה למוסיקה בירושלים במסלול קומפוזיציה ופסנתר.
השתתף בהצגות - בתיאטרון הצבימה: ואז התחבקנו. בתיאטרון גבעתיים: מוטבל נולד. בתיאטרון ארצי לטוטר: במקום כנפיים, הנחשוש, צו פינוי.
בהצגות ילדים: אבא עושה בושות.
יצר ומבצע סדנאות "המעגל פתוח".
בטלוויזיה: בדרימה תצאית דמועות, בסדרות באזא, רצח למתדיר.
קולנוע: קופרדוקציה ישראל / צרפת / פלסטין Divine Intervention.
הלחן מוסיקה להצגות: בתיאטרון קרוב הזכורים, בתיאטרון גבעתיים: מוטבל נולד ולהצגות ילדים.

שלומי טפיאר - קראוטר

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 2006. בבית צבי השתתף בהצגות: האידיוטית, שיער, משהו לחץ אותו (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), יומה, קיץ ועשן. בהצגות ילדים: יובל המבולבל, שלומי, כפה אדומה, פיטר פן.
השתתף בסרט דוקו-דרמה הקבר.
זוכה מלגות: שושנה דואר, דודי מרסר, זהרה שאקובי, ד"ר חיים גמזו, דדי מיסס, יהודית ומשה זעירי, משרד התיירות מצטיין שנה א', מצטיין שנה ב', חני ורילי פחמן, פרס צבי קליר.
זכה בתפקיד הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

דניאל ברנפמן

עידו רוזנברג

שלומי טפיאר

יניב לוי - טימז

בוגר הסטודיו למשחק בנהלת יורם לויןשטין 2003.
השתתף בהצגות - בתיאטרון צוותא: פריקס, נסיכות
וחיילים, החדר - החנייה, בלב ים, המופע של זוכביצקי,
במדיק: אמא אמרה לי דני, אליפס.
בטלוויזיה: משחק החיים, מיסטר מותק, מיכאלה.
בתיאטרון בית ליסין: פילומנה - מקלה.

דן קיזלר - לוקוד

בוגר מצטיין של בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה
בית-צבי. בוגר בית הספר התכנון לאומנויות ע"ש תלמה
לין, מנמלת תיאטרון. בוגר קונסרבטוריון גבעתיים במנמלת
פסנתר.

בבית צבי השתתף בהצגות: תשוקה, ארוחת ערב,
דריפט, פטר פן, העיירה שלנו.
בתיאטרון גשר: יוצאצו לתיאטרון ולתזמורת. בתיאטרון
הספרייה: תחת שמי פריז, ארוורד'י רומא, דני ודני
הכחול, שיער, אהבה מהסרטים, ג'וליו וידי, שרים
סינדרה וחברים, גרו, יוסף וכתנת הפסים המשמעת,
שורת המקלה. בתיאטרון ביממ"א תיאטרון הילדים של
בלהה מס ומישהו אחר: המלך צב-צב, מסכת מספרות
אנחות, מטע בשנים, עשה הכובעים והקופים. בתיאטרון
הבימה: המאנו, סירוג דה ברזוק, רוחות, הקוסם
מברוקלין, חתולה על גג פח להט, הפייקאים.
בתיאטרון האיד: מילרה אפרת. בתיאטרון בית ליסין:
שיחות עם אבי (בשיתוף ת. חיפה), הבית של מרדכי,
דימב סרטים מצוירים בטלוויזיה ובקולנוע.
השתתף כשחקן בהפקות הגברת עם הקולמית -
קופודוקציה ישראל-ספרד.
זמר אולפן בהפקות מוזיקליות שונות: פסטיבל הממלכה
האבודה 2006, שיר נור 2005, אלדון, אויטו.
זכה במלגות: זמרת שאקוב, מיכאל אורד, שושנה דואר,
משדר החינוך, מלגת הצטיינות מטעם לימוד לבנת,
אברהם אסיא, זוכה פרס צבי קליר על הצטיינות בכל
שלוש שנות הלימוד.

אבי סלמה - אכתר

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה בית צבי 2006.
בבית צבי השתתף בהצגות: השושנה המקועקעת,
סורחות, מישהו לרוץ איתו (בשיתוף תיאטרון בית ליסין),
אנבל.
זוה תפקידו הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

אבי סלמה

דן קיזלר

יניב לוי

שחר ישי - רוג'

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 2006.
למד משחק מול מצלמה אצל חוה דייכס.
בבית צבי השתתף בהצגות: השושנה המקוקעת -
אלושיא, משה לוח איתו (בשיתוף תיאטרון בית ליסין)
- שי, תשוקה - גורנין.
בתיאטרון הבימה: ללכת עד הסוף, מירל.
בתיאטרון הספרדיה: גריז, שיער, ג'קיל והיד, יוסף וכתנת
הפסים, קברט, שורת המקהלה.
ערכים מוזיקליים: שרים סינדרה וחברים, תחת שמי
פריז, צלילי הוורוד והמרשטין, אהבה מהסרטים.
זוכה מלגת לולה שצור ו. ג. עיסור.

פיני טבגר - פוזנר

בוגר סטודיו למשחק גינס בתים 2000.
השתתף בהצגות: בתיאטרון גשר: משפט דרייפוס -
הסנדל, חלום ליל קיץ - חובבי.
בפסטיבל תיאטרון קצר: 2001 - צפירה, 2005 - בלאגן,
2006 - החייל המסור בהחלט.
בפסטיבל עם 2003 אורקסטרא (תיאטרון רחוב).
בתיאטרון המעבדה מעשה רב פנים 2004.
בטלוויזיה: השתתף בתכנית חוקדים עם כוכבים, השיד
שלנו, דקות של תהילה, כנפיים, איש השלג, בוצאצ',
הילדים מנבעת נפוליאון.
בקולנוע: להיות כוכב - ארנון צדוק, אדמה משונעת -
דור שאל, מבצע 77 - עודד לטו, לילה אפל - לאוניד
פרחובסקי, מינס קפואים - דני לורר, סוף שבוע בגליל
- משה מזרחי.
כתב והופיע בערב קברטי שאנסונים עבריים.

דן שפירא - דקין

בוגר החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב.
2006. בוגר הקונסרבטוריון הישראלי למוסיקון קלאסית.
במסגרת הלימודים בתיאטרון האוניברסיטה השתתף
בהצגות: מחכים לגודו - אסטראגון, ציד המכשפות -
ג'ון פרוקטור, אהבתה של פורה - היפוליטוס, הצילו -
פרד ווד.
בטלוויזיה: השתתף בסדרה אלכס חזנטל והאשה
המסתורית (האשה המסתורית), סקד הסקס הגדול,
עם ישראל ליב.
בקולנוע: תאום כוונות, מרכבת ירוקה. זוכה מלגה ללימודי
משחק קרן התרבות ימירקה-ישראל 2006-2005.
זה תפקידו הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

שחר ישי

פיני טבגר

דן שפירא

The History Boys

Written by Alan Bennett

Translated by:
Shlomi Moskowitz
Directed by:
Micha Lewensohn
Set Designers:
Orna Smorgonsky
Dror Herenson
Costume Designer:
Yosi Ben-Ari
Music By:
Eldad Lidor
Lighting Designer:
Yehiel Orgal
Vocal Coach:
Doki Alzman
Video Director:
Ron Assouline

Cast:
The Teachers:
Oded Kotler - Hector
Sandra Sade - Mrs. Lintott (Dorothy)
Rafi Tavor - Headmaster
Mordi Gershon - Irwin
The Boys:
Daniel Bronfman - Scripps
Shlomi Tapiero - Crowther
Shahar Yishay - Rudge
Yaniv Levy - Timms
Avi Salame - Akthar
Dan Kiesler - Lockwood
Ido Rozenberg / Pini Tavger - Posner
Dan Shapira - Dakin
And:
Allan Pittuk
Ariela Rozenberg
Ziv Orpaz

A young, enthusiastic history teacher is assigned a group of lively and enthusiastic students. His task is to prepare them for the entrance examinations to prestigious English universities. He believes that truth and history are nothing more than amusing diversions. However, he is faced with a veteran and highly-esteemed teacher for whom teaching and history are his whole life. In the course of his work, he uncovers a relationship between the older teacher and his students that transgresses all conventional borders, a relationship filled with passion and secrets, one which will affect all their lives.

This is an entertaining, powerful and acerbic play about the thirst for knowledge, the line between friendship and exploitation, and the dominant people who shape our identities.

Alan Bennett is considered one of Britain's leading playwrights. "The History Boys" has been a huge hit at the National Theatre in London and on Broadway, and has won many prizes, among them three Olivier Awards and six Tony Awards, including an award for Best Play.

Length: 2 hours and 30 minutes, incl. intermission
First Performance: 9.3.2007

רפרטואר תיאטרון בית ליסין 2007-8

נערי ההיסטוריה
הלהיט מבמות לונדון הראשונה בישראל
מאת אלן בנט
בימוי: מייקה ליבנסון

ריגוש
מחזה ישראלי חדש
מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

החולה ההודי
מחזה ישראלי חדש
מאת רשף ורגב לוי
בימוי: אלון אופיר

קפה ערבה
מחזה ישראלי חדש
מאת גורן אגמון
בימוי: חני פינקוביץ'

יחפים בפארק
מאת ניל סימון
תרגום: שמואל לוי
בימוי: לסלי לאוטון

יומנים
מחזה ישראלי חדש
מאת אורן יעקובי
בימוי: קארין סגל

הגר
מאת יוכי ברנדס | ע"פ רומן פרי עטה
עבוד ובימוי: דורונה בן-דור

איש הגשם
מאת דן גורדון
ע"פ: תסריט של בארי מור
תרגום: שלומי מושקוביץ
בימוי: חני נבני

זיסטעל
בימוי וקוריאוגרפיה: מוריה זרחיה
הם יורים גם בסוטים
ע"פ: הורס מקנזי
עיבוד: שלומי מושקוביץ

גוד ביי אפריקה
מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

אהבת חיי
מאת ז'ואו פאלקאו
תרגום: מרים טבעון
בימוי: חני פינקוביץ'

תה
מחזה ישראלי חדש
מאת חני פינקוביץ' ובבימויו

סיבת המוות
מחזה ישראלי חדש
מאת יעל נביא
בימוי: מיה לנצט

נהג, ציירת
מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

תפוחים מן המדבר
מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברט
בימוי: עודד קוטלר

חיים פרטיים
מאת נואל קווארד
תרגום: דור פרנס
בימוי: לסלי לאוטון

ריקוד בשישה שיעורים
מאת ריצ'ארד אלפיי
בימוי: אלון אופיר

מקווה
מחזה ישראלי חדש
מאת הדר גלזון
בימוי: מייקה ליבנסון

סינית אני מדברת אליך
מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברט
בימוי: עודד קוטלר

זהות
מאת סטיבן בלבר
תרגום: שלומי מושקוביץ ודניאל גנור
בימוי: חני פינקוביץ'

פילומנה
מאת אחאדז-דה-פיליפ
תרגום: שלומי מושקוביץ
בימוי: חני פינקוביץ'

מתוך רשימה זו יבחרו הפקות התיאטרון | הזכות לשינויים שמורה

עד שכסף
יגדל על העצים...

לאומי קארד מציעה שפע
של אשראי ומבצעים.

בחיים האמיתיים - לאומי קארד - יותר חכם.
www.leumi-card.co.il

יותר חכם

*פרסום למוצר שירותי כרטיסי אשראי. כל המידע נשען על המידע הנוכחי.

כל
ההכנסות
של

MAC
VIVA GLAM

שבתון

ולפי נלוס

נתומים

לקרן

האיידס

של

M·A·C

החומכת

בגברים.

נשים

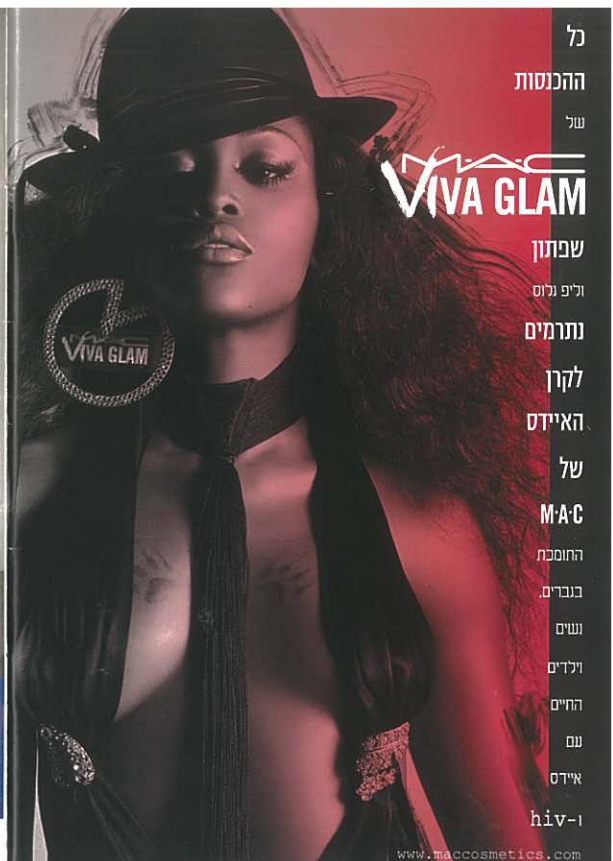
ילדים

החיים

עם

איידס

hiv-ו

www.maccosmetics.com

תיאטרון
בית ליסין
הבניין הישן

